

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Extra Posten.

Torsdagen den 5 October 1820.

Berättelse vid Eldbrasan.

(Slut från N:o 79.)

Att denna underrättelse förkrossade mig, behöfver jag väl ej försäkra; jag var utom mig; otroligt föreföll mig detta; sanslös återfördes jag af min bror till vår boning; först der återkom jag till mig sjelt; raseri och förtviflan intogo mig; jag ville straxt till Marchesens palats, jag ville taga en blodig hämd. Frans sökte att lugna mig; han ingaf mig ett svagt hopp, att det kanske ej förhöll sig så, som man berättat; jag måste lofva honom att förblifva hemma; han skulle gå ut på recognoscering och snart lemna mig underrättelser. I hvilken dödlig oro tillbragte jag ej den tid han var frånvarande! — Snart kom han åter; hans ansigte bekräftade den sorgliga sanningen; jag besvor honom att ingenting dölja. Frans hade varit i Marchesens palats; man igenkände honom ej. Samma morgon hade Blandinas begrafning gått för sig med all upptänklighet; en hetsig feber skulle hafva lagt henne i grafven; hon sörjdes allmänt. — Jag förtviflade; så nära målet för mina ifrigaste önskingar, och nu för evigt aflägsnad derifrån! Min älskade ett rof för döden, Kaminski för min skull uppoffrad — och jag var upphofvet till hela denna olycka! — Jag anklagade mig sjelt; jag

gjorde mig de bittraste förebräelser; jag ville ej öfvergifva det rum, der Blandina hvilade. Men en vink af Guvernörea att allägsna oss, gjorde vår afresa nödvändig; Frans bortförde mig nästan med våld till mina gods. Der öfverlemnade jag mig åt en djup melankoli, som blef ännu mera dyster, när min goda bror måste öfvergifva mig, för att återvända till sitt regemente, och denna sinnesförfattning upphörde ej, förrän en nyhet ifrån honom hastigt försatte mig i den största glädje. — Nu är ordningen hos mig att berätta, afbröt Baronessan, i det hon torkade en tår från sina sköna ögon; vår vän bör höra denna del af händelsen från min mun.

Då jag under denna olyckliga natt såg min goda Raymund falla, och att han jemte alla dem, som voro med honom i båten, blefvo uppslukade af böljorna, svartnade det för mina ögon, och jag föll sanslös i Henriettes armar. Under det jag återkommit till mig sjelf, stod min styfmor vid min säng. I en ton af ursinnighet sade hon mig allt det hårda och förskräckliga, som hon kunde säga. Hon kallade mig en dubbel mörderska, emedan Kaminski vore död, och ingen at dem, som vid båtens kantring hade fallit i sjön, vore räddad. Rysligt skränade hon mig i örat, att jag nu kunde gifva mig med den drunknade. Allt detta gjorde hos mig ett sådant intryck, att jag föll i en svimning, hvarunder

man bar mig i vagnen och förde mig till Mayland, dit jag ankom ganska sjuk. Mina sinnen voro förvirrade; jag kunde ej påminna mig något af hvad som händt. Allt var mig likgiltigt; jag nämnde blott min älskades namn, men hvarunder jag alltid föll i de häftigaste konvulsioner. Då sammansmidde den förskräckliga plan, som sedan blef verkställd och lyckades mer än väl. — En ung flicka af husfolket hade insjuknat i hetsig feber, och dog. Man utgaf hennes lik för mitt, och begrof det med mycken prakt. Samma natt hon dog, bortfördes jag i en tillsluten vagn. För att få ledsaga mig, måste min Henriette aflägga en ryslig ed att aldrig upptäcka något af detta svarta bedrägeri. Min styfmors andra son åtföljde mig, och vi reste dag och natt, till dess vi kommo till Polska gränsen, der jag alldeles utmattad måste hvila tvenne dagar. Sedan förde man mig vidare till Kastellanskan, min styfmors syster. Der behandlades jag som en vansinnig. Ofta hade jag ännu ljusa ögonblick, men min melankoli tilltog. Musik var min enda sysselsättning. Som jag var mycket tålig och nästan alldeles icke talte, hade man på mig foga uppmärksamhet. Jag bebodde en egen flygel af slottet, der jag lefde alldeles för mig sjelf, och besöktes sällan af Kastellanskan. Hon bemötte mig med mycken godhet, och syntes känna medlidande för mig. För att hålla mig ännu mera dold, hade man gifvit mig ett annat förnamn, och de få, som voro underrättade om mitt vistande här, kände mig blott under namnet Tekla. Så förflöto inemot tvenne år, då den afton inföll, som förde er, Hr Grefve, och min sväger till det lilla världshuset i **, dit posthornets ljud, som framträngde till min sorgliga ensamhet, oemotståndligen lockade mig. Jag smög mig utur mitt rum och skyndade till världshuset. Hvad som der föregick, vet ni. Att se Frans, hvilken jag trodde död, öfvergick mina krafter. Man förde mig hem utan sansning. Derpå föll jag i

en häftig feber; en ganska skicklig läkare tillkallades, af hvilken jag sköttes med mycken omsorg. Min sjukdom var förskräcklig. I åtta dagar sväfvade jag mellan lif och död. Ändtligen vaknade jag utur denna feber-domning, och med detta uppvaknande återkom ett mera klart förstånd. Läkaren var en redlig man, och blef för mig en välgörande vän. Under min sjukdom hade Frans skrivit till sin bror, att han återfunnit mig. Han sökte att erhålla närmare kunskap; han fick veta min sjukdom och utforskade min läkare. Det goda ödet ville, att han i denna återfann en universitets-vän; de hade studerat tillsammans i Leipzig. Han visste, att han kunde räkna på denna sin vän, och gjorde honom till sin förtrogna. Läkaren var rörd af mitt öde; han tilböd mig sitt bistånd, hvarigenom det blef möjligt för Frans att med mig begynna en brefvexling. Underrättelsen, att min Raymund lefde, uppfyllde mig med glädje. Då jag af mina styf-föräldrar behandlades på ett så ovärdigt sätt, trodde jag mig ej heller vara förbunden att visa dem någon skonsamhet. Jag ansåg ej för någon förbrytelse att med list undandraga mig deras våld, och sedan göra mina rättigheter gallande. Genom er egen hand, min Grefve, gingo alla våra bref. Ni tjente oss, utan att sjelf veta det. En enlevering blef åter besluten, och denna lyckades bättre. På det våra förföljare, som voro oss i halarna, skulle förlora våra spår, måste ni åka några stationer och föra dem vilse. Tack vare er klokhet och vänskap! Vi togo vägen till Warschau, dit vi afven lyckligt anlande. Der fann jag min älskade Raymund, blef evigt och oupplösligen förenad med honom, och kan alltsedan berömma mig af att vara den lyckligaste maka på jorden." — Här slutade hon sin berättelse. Frans tog ordet och sade: Kan du förlåta mig, min vän, att jag var så hemlighetsfull emot dig? Men mitt hjerta var så fullt hos Kastellanskan; jag kunde der ej utveckla

mina känslor, och med allt mitt gränslösa förtroende till dig ville jag likväl först utröna hvad som var att göra i denna sak, emedan en handling ofta oskyldigtvis förråder en hemlighet, ehuru endast tvenne personer hafva kunskap derom, och erfarenheten har lärt mig försigtighet. Det långa afståndet och ovisheten hvar du sväfvade omkring i världen, voro sedan orsaken, att allt förblef en hemlighet för dig; men detta oaktadt hafva vi alltid haft dig i tacksamt minne, och nu tacka vi dig på det hjertligaste. Ditt eget hjerta må belöna dig för din vänskap. Blandina och Raymund instämde med honom; och öfverhopade mig med tack-sägelser, så mycket jag än sökte att undvika dem.

Hör nu slutet af min berättelse, återtog Baronen. Sedan jag i Warschau blifvit den lyckligaste maka, afreste vi genast till Paris. Derifrån skickade jag en fullmäktig till Mayland, och lat underrätta Blandinas styf-föräldrar, att jag återfunnit henne, och var nu hennes man. Till följe af den rätt, som i denna egenskap mig tillkom, frågade jag dem, om de i godo ville utlemna hennes förmögenhet; i annat fall kunde de vänta, att jag föredroge denna sak hos första Konsuln och tillika bifogade en berättelse om deras handlingssätt emot Blandina. De förskräcktes af denna hotelse, samtyckte till alla mina billiga fordringar, och antogo en förlikning, hvarigenom min hustru kom i besittning af hela sitt betydliga arf. Om Kaminiski lingo vi veta, att han ej heller var död: Han hade blifvit illa sårad; men Blandinas styf-föräldrar sörjde i hemlighet för hans skötsel, och låtvade honom förtegenhet angående hela händelsen. Han sjelf trodde, att vi voro döde, till dess vi händelsevis träffades i Paris. Hans glädje och förvåning voro gränslösa.

Att ingen fallit som offer för vår lycka, ökar dess njutning. Nu lefva vi dels

på våra gods, dels på resor, och den resa vi nu företagit hit, räkna vi bland de behagligaste och lyckligaste, emedan den förskaffat oss tillfälle att lära känna er, och uttrycka den känsla af tacksamhet, som våra hjertan alltid skola hysa.

Han tystnade, och alla omfamnade mig. Rörd lemnade jag dem långt in på natten. Men jag måste läfva att på ett par dagar besöka dem i Baden, hvilket jag äfven gjorde. Då jag ändligen måste fortsätta min resa, kunde jag med möda slita mig ur deras armar.

Jag har ofta bref af dessa lyckliga menniskor. De lefva ännu förenade och glada, och de begge makarne njuta i fullt mått den rena sällhet, som var dem så svår att vinna.

Fragmenter af Musikaliska esterrättelser från Paris för år 1819, af Sievers.

Man träffar på gatorna i Paris en Musikalisk märkvärdighet, som jag icke erinrar mig hafva omnämnt i någon af mina föregående meddelanden. Det är en ung, bildad man, som af kärlek för Sång blifvit rubbad till förståndet. Flygtad från välmående och, som man säger, äfven förnåma föräldrar, irrar denne olycklige redan i flera år omkring, för det mesta i Paris, men äfven i Provinserna, emedan föräldrarne förnekat honom ett offentligt utöfvande af sin talang. Dels på allmänna Promenader, dels i Privata hus, utför han afbrutna Sång-passager, utan takt och sammanhang, och högst sällan något helt stycke.

I saknad af Musikalisk underbyggnad utmärker sig denna intressanta unga man genom en sällsynt friskhet i

rösten och en beundransvärd färdighet i Martins bekanta manér. Som hans förstånd verkligen är angripet, och det synes vara omöjligt för honom att fixera hvarken en Musikalisk eller Logisk tanke, och emedan han, då det faller honom in, tilltalar hvem som helst, utan afseende på ort, eller person, så kan ingen Theater, ej en gång den minsta i Provinserna, draga nytta af hans taläng eller hans angenäma yttre.

Äfven på gatorna i Paris skördar han föga fördel af det nöje han gör Publikén, och det deltagande som visas honom. Då andra Gat-Artister utbreda stora mattor framför sig, bekransa dem med ljus, och beledsaga sin konst med de mest högtrafvande fraser och all annan Charlatanism, så förmår ej vår *Troubadour*, (så kallar han sig sjelf och så nämner honom Publikén) att qvarstadna ett ögonblick på samma ställe. Han framdrillar ett par takt af en favorit-aria, säger en artighet till någon af de kringstående Damerna, declamerar oförmodadt i en verkligt rörande ton ett stycke ur något Tragiskt Opera-Recitatif, som på ett eller annat sätt kan lampas på hans egen belägenhet, och infaller derpå i en glättig Polonoise, hvarvid han omsfarnar någon Blomsterhandlerska, någon kammarpiga eller vacker amma. Derefter skyndar han bort, följd af de kringstående, för att på ett annat ställe börja samma scen. — Huru skulle väl dessa få i sinne, eller finna tillfälle att kasta penningar åt honom? Kanske skulle han äfven vara för mycket stolt, att på sådant sätt låta betala sig för sina productioner, dem han sjelf värderar ganska högt. I öfrigt synes hans förstånd endast vara rubbadt — och detta i ordets goda mening tagit. Jag har flera gånger hört honom yttra sig med verklig kännedom

och talegåfva så väl om Pariser-Theater-Sångarne, som om sin egen Melomanie. —

Jag erinrar mig icke att bland mina underrättelser om Operan hafva ihogkommit Rousseau's bekanta: *Le Devin du Village*. — Att portvagnerskan i huset på gatan J. J. Rousseau, der Philosophen fordom bodde, sätter varde på hans nattmössa och visar den åt de nygirige, det är begripligt; men att hela Frankrike vid hvarje nytt åhörande af den bekanta operan utbrister i fröjd och gamman, det vore oförligt, om man icke visste, att Frankrike är det omusikaliskaste land i verlden. — Att Rousseaus musik är enkel och naturlig, det är fältropet hos de människors efterkommande, som under Compositörens listid dömde honom till landsflykt. Med detta omdömmet tro de sig kunna till intet göra hvad som varit gjordt. Men naturliga kunna många saker vara, utan att derföre någon finner dem sköna och angenäma. Tre åttendels takt, Trioler, Repetitions-teckn och en hopande Bas, det äro de konster, hvarmed Landtbygdens Spåman utmärker sig. — Hillers Jagt är häremot ett verkligt konstverk. Texten är äfven högst omusikalisk och ledsam. Lisa tviflar på sin Eriks kärlek; då ger henne Mickel, som ankommit, man vet ej huru, under förklädning af en spåman, det oandliga djupsinniga råd, att hon måste "*paroitre aimer un peu moins, pour être aimée davantage.*" Man ser, att Författaren till *Emile* och *La Nouvelle Heloise* har förstått att stamma sitt språk i alla toner.

(Forts. e. a. g.)

N:o 81 utgifves nästa Måndag.

Stockholm, tryckt hos JOHAN IMNELIUS, 1820.